

Az utazás folytatdik

írta Péter Beatrix

Sok-sok évvel a háború után a Prince Edward ismét a béke szigete lett. Újból nyugalmas szellő fújt az óceán felől, jótékonyági bálakat tartottak a Fehér Homok Szállóban, pletykás vénlányok és rosszindulatú asszonyok duruzsoltak naphosszat az utcákon, gyerekzsivaj töltötte be az iskola udvarát, egyszóval visszatért az élet a régi kerékvágásába. A King család néhány tagja még mindig Avonlea-ban élte dolgos mindennapjait, továbbra is szeretetben, megértésben kisebb-nagyobb gondjaikkal...

– Felicity drágám, hogy van édesanyád? – támadta le a bolt előtt Mrs. Dash az idősebbik King lányt.

– Szép napot, Mrs. Dash. Köszönöm kérdését! Sajnos az állapota egyre romlik, már hónapok óta a Papát sem ismeri meg. Peter, Thomas ne másszatok fel arra a kocsira!

– Hát ez igazán elszomorító, gyermekem! Remélem, dr. Young tud ajánlani valamiféle gyógyszert!

– Dr. Young is értetlenül áll a dolgok előtt, nem találkozott még hasonló betegséggel a praxisa alatt... Sajnos Charlettetown összes valamirevaló orvosa is hasonló véleményen van. Elnézést kérek, Mrs. Dash, de mennem kell. Az unokáim úgy látom, már megint valami rosszban sántikálnak... Minden jót!

– Viszontlátásra! És jobbulást Janetnek!

– Köszönöm! Szép napot!

Miközben Felicity a két kis csibészt lerángatja a postakocsiról, szörnyű rossz érzése támad:

„Megőrültél, Felicity! Pont ennek a „minden lében két kanál” nőnek kellett először elújságnod, hogy Anya milyen rosszul van... Holnapra egész Avonlea erről fog beszélni.”

– De Mami! Mamiiii! Mi csak meg szeretnénk nézni, hogy belülről hogy néz ki egy ilyen kocsi!

– Peter, majd ha kicsit nagyobbak lesztek, utazhattok vele! Azt viszont előre kell bocsátanom, hogy korántsem olyan kényelmes, mint az automobil!

– Mami! Alec Nagypapa szokott hegedülni, még sosem hallottam?

– Nem játszott még soha ezen a hangszeren, miért szeretnéd tudni, Thomas?

– A vasárnapi iskola után, Ray Stuart mamája mondta Mrs. Coopernek, hogy „valószínű, Alec King sem sokáig hegedül már az élők között”... Akkor mit jelent ez?

Felicity hófehér arca hirtelen bíborosra feslett. Elöntötte a düh, hogy szeretett Édesapját egyesek már temetik a városban. Majd arra gondolt, hogy vajon mily módon védje meg a kis lurkók tiszta lelkét egyelőre az elhalálozás fájdalmaitól. Felicity szerencséjére azonban éppen arra jöttek Peterék játszópajtásai, így engedélyt kérve és az előbbi kérdésre a választ meg sem várva elviharoztak a világítótoronyhoz.

A nap megvilágította a szeretett Avonlea domboldalait. A tenger felől érkező friss fuvallat megmozgatta a Rózsa-tanya melletti Nyárfa erdő lombjait, énekes kismadarak csicsergése tette vidámabbá ezt a gyönyörű, meleg szerdai délelőttöt. Frissen kaszált fű illata – amit különösen imádott – lengte be a levegőt, mégis szomorú volt. „Hisz amit Ray Stuart mamája mondott, valós is lehet. Igaz, ami igaz, rettenetesen megviseli Apát Anya betegsége, egyetlen napot nem mulasztana el szeretett felesége látogatása nélkül. Bár fizikailag teljesen épp, belsőleg nagyon szenvedhet a kialakult helyzettől. Nem bírnám ki, hogy elveszítsem őt is...” Éppen ilyen és ehhez hasonló borús gondolatok mardosták a szívét, amikor megérkezett a King-tanyára. Imádta ezt a házat. Annyi kellemes gyermekkori emlék kötötte ide. Bármi bántotta, itt megértést, megnyugvást talált. Éppen úgy, mint az elmúlt évek alatt rengetegszer, most is Alec King derűs, mosolygós tekintete, és vigasztaló szavai hozták vissza időlegesen lelki békéjét.

– Ugyan már Felicity, ne butáskodj! Sose aggódj ilyen dolgok miatt! Te csak az igazat mondtad, Édesanyád biztos nem haragudna rád! Mrs. Dash inkább a saját férjével foglalkozhatna, aki a minap annyit ivott, hogy eltévedt, és a szomszédja, az özvegy Mrs. Marshall mellé feküdt le kipihenni „fáradalmait”. Aki persze nem örült, hogy néhai szeretett férje helyére – aki mellel életében nem fogyasztott alkoholt – egy kellemetlen illatú, „horkoló masina” pihent le... Inkább szólj Gusnak, hogy megint meg kellene csinálni a kerítést az északi legelőnél. Virágot vittem a temetőbe szegény megboldogult Hetty nénéd sírjára, amikor észrevettem, hogy ismét kitört belőle néhány lécs. Nem akarom, hogy a tehenek összejárkálják Tom Payer földjét!

– Ma éppen Halifaxba kellett utaznia az új eke ügyében, de ha megérkezik, rögtön kiküldöm. Az ebédet a tűzhelyen találod. Nekem át kell mennem Olívia nénihez. Megígértem, hogy segítek neki lekvárt főzni.

– Köszönöm, drágám, nem is tudom, mi lenne velem nélküled! Majd elfelejtettem! Cecily írt levelet, hogy meglátogatnak a jövő hónapban a kisunokáimmal. Már alig várom, hogy lássam Laura gyermekeit. Ráadásul maradnak is egy pár hétig.

– Ez valóban nagyszerű hír!! Legalább Thomas és Peter is több időt tölthetnek együtt az unokatestvéreikkel. Emlékszem mi is milyen jól eljártunk annak idején Saráékka. Jaj, néha mennyire hiányoznak azok a régi szép idők! Na, de megyek, mert már így is késésben vagyok!

Kis megnyugvást jelentett apja története Felicity számára, hiszen Mrs. Dash élete sem makulátlan, de mint ahogy sejteni lehetett, pontosan azt tette, amit tőle elvártak. Még aznap délután „véletlenül összefutott” kedvenc barátnőjével, és ki is teregette a „Kíngék szennyest”:

– Nem fogod elhinni Kitty, hogy mit tudtam meg Janet Kingről!

– Ne csigázz tovább, Eva, bökd ki végre!

– Ma reggel találkoztam az idősebbik lányával – tudod, amelyik ahhoz a szerencsétlen Gus gyerekhez ment feleségül –, már Alecot sem ismeri fel. Mondtam én neked a tavalyelőtti jótékonyági vásárban, hogy Janettel valami nincs rendben. Rettenetesen szétszórtan viselkedett.

– Ugyan, Eva! Janet King mindig is szeleburdi nőszemély volt, a Wardok már csak ilyenek. Szegény megboldogult sógornője – az Isten nyugosztalja – szüntelenül haragudott is rá emiatt.

Eva Clarkot különösen érdekelte Alec története. Mivel sok-sok évvel ezelőtt, fűlig szerelmes volt a különösen jóképű fiúba. Erre jött ez a jó kedélyű, esztelen Ward lány, és lecsapta a kezéről. Soha de soha nem tudott megbocsátani főleg azért, mert Mr. Dash a lába nyomába nem érhetett Alecnak. Ez okból elégtételként fogta fel szegény Janet betegségét, és örömét lelte annak kiptykálásában, és persze kiszínezésében.

Eközben finom lekvár illata lengte be a levegőt a Dale-tanyán. A ház úrnője, Olívia néni mit sem veszített gyermeki bájából. Megőrizte karcsúságát, mosolygós, jószívű tekintetét. Szeretetteljes hangja, mindig derűt varázsolt a borús hétköznapiakba. Ha még a mindig vaskos hajfonata, mely a vállára omlott, nem vegyült volna őszbe, az ember azt hinné, még mindig a Rózsa-tanyán lakó fiatal lánnyal beszél.

– És mondd csak, Felicity. Hogy van Édesapád?

– A Papa külsőleg jól van. Minden nap átkocsizik a Mamához Charlottetownba. Csodálom! Olyan szörnyű érzés, hogy már őt sem találja ismerősnek...

– Tudom, hogy egy napot sem mulasztana el, hogy meglátogassa. A múltkor teázni hívtam, de kikoszorozott, mondva, hogy a délutáni teát mindig a drága feleségével fogyasztja. Reménykedjünk benne, hogy szegény Janet állapota javulni fog, és rendbejönnek a dolgok!

Hogy mondjak egy jó hírt, Sarától kaptunk csomagot a minap. Trópusi tájon járt, és rengeteg egzotikus fűszerkeverékkel és gyümölcsel találkozott. Küldött egy láda citromot nekünk, mondván majd kezdünk vele valamit. De ötletem sincs, annyi tortát felesleges sütni, mint amit ebből a mennyiségből lehetne...

Hazafelé menet Felicity gondolatai ismét elkalandoztak. Folyamatosan aggasztotta, hogy vajon mire gondolhat az Édesapja Anyukájával kapcsolatban. S mivel sosem szerette, ha kárba megy valami, ezért a láda gyümölcs sem hagyta nyugodni.

– Papa, kérdezhetek Tőled valamit? – tudakolta apját, miután megérkezett.
– Hát persze, csillagom! Valami baj van? – rémült meg hirtelen az öregúr.
– Nagyon bánt Anya betegsége, és félek, te is tönkremész miatt. Biztos vagyok benne, hogy csúnyán fog hangzani, de nem értem – nagyot nyelt, és lesütött szemmel folytatta –, hogy miért sietsz minden egyes nap hozzá, amikor ő, nem is tudja kivel találkozik?
– Tudod, drágám – megfogta Felicity idegességétől hideg és nyirkos tenyerét. – Az lehet, hogy ő nem tudja, hogy én ki vagyok, de én nagyon jól tudom, hogy ki ő!
Nem csalódott most sem Édesapja válaszában. Csak annyit tudott kinyögni, hogy „szeretlek, te vagy a világ legaranyosabb apukája és férje”. Majd sarkon fordult és elindult Olivia nénihez.
– Hová mész, Felicity? – kérdezte apja lepődötten.
– Olivia nénihez! Most már tudom, mit lehet csinálni egy láda savanyú citrommal! A lehető legjobbat kell kihozni belőle, ezért szerintem jó ötlet lenne limonádét gyártani a péntek esti mulatságra...